

BESTSELLEROVÝ AUTOR KNIHY DVIER

SPOLOČENSTVO NEPOZNATEĽNÝCH PREDMETOV

GARETH BROWN

Linden

Spoločenstvo nepoznatelných predmetov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gareth Brown

Spoločenstvo nepoznatelných predmetov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**SPOLOČENSTVO
NEPOZNATEĽNÝCH
PREDMETOV**

GARETH BROWN

**SPOLOČENSTVO
NEPOZNATEĽNÝCH
PREDMETOV**

Preložila Nina Weidlerová

Ljndeni

Gareth Brown: The Society of Unknowable Objects
Copyright © Gareth Brown, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Nina Weidlerová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5317-3
ISBN e-knihy 978-80-566-5335-7 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5336-4 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5334-0 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Pre May, z lásky ku knihám.

A pre predajcov kníh všade na svete, z rovnakého dôvodu.

OBSAH

Prológ

ATLAS STRATENÝCH VECÍ (2015)

II

Prvá časť:

DOBRODRUŽSTVO ELEKTRIZUJÚCEJ NOCI

19

Druhá časť:

NIČ NIE JE ZLATÉ NAVEKY

103

Tretia časť:

TOTO JE MÁGIA

215

Štvrtá časť:

RUŽE NA BELL STREET

295

Epilóg

FRANKOVO KNÍHKUPECTVO

357

POĎAKOVANIE

364

PROLÓG: ATLAS STRATENÝCH VECÍ (2015)

Imelda Sparksová sa opustená a vyčerpaná ocitla v nevadskej divočine, a nikdy sa necítila šťastnejšia.

Sadla si na skalú na okraji turistického chodníka, k nohám hodila tašku, ktorú mala prehodenú cez plece, a vytiahla fľašu s vodou. Večerné slnko vyzeralo ako sýtooranžová šmuha tesne nad obzorom a obloha nad púšťou v oblasti Veľkej panvy sa pomaly sfarbovala do odtieňov cukrovej vaty a broskýň. Nad rovnou hnedou zemou v diaľke sa ako stĺpy dymu stúpajúce z vyhasnutých táborákov dvíhali búrkové mraky a Imelda si pomyslela, že je to jeden z najkrajších pohľadov, aké sa jej kedy naskytli.

Pozrela sa dolu na strmo sa zvažujúci svah. Dno rokliny pokrývala kaluž tieňov, ktorá sa pomaly dvíhala smerom k nej. Čoskoro sa úplne zotmie a ona stratí akúkoľvek šancu nájsť to, čo sem prišla hľadať. Aj hodinová cesta naspäť k autu sa môže stať v takej tme zradnou.

„Hlupaňa,“ zamrmlala. Vložila fľašu s vodou späť do tašky a rukou prešla po kvete na plátennej chlopni, ktorý jej pred mnohými rokmi vyšila Magda. Imelda premýšľala, ako asi strávila svoj deň v Londýne. Pravdepodobne pracovala a večer sa venovala písaniu. Magda sa chcela stať spisovateľkou, čo zdanlivo vyžadovalo všetok jej čas a pozornosť. Imelda sa občas obávala, že Magda vo svojom živote nenecháva žiaden priestor na priateľstvá alebo lásku, no

jej dcéra vždy vedela, čo chce, dokonca aj ako batola. Imelda sa usmiala pri spomienke, ako Magda v útľom veku dupala po dome a predstierala, že je dinosaurus, hoci ju Imelda už dávno poslala spať. Tá radostná spomienka sa rýchlo rozplynula, keď Imelda obrátila zrak do diaľky a uvidela, ako sa slnko pri dotyku s obzorom ponára do zeme.

„No tak, daj sa do toho,“ zamrmlala si popod nos.

Zo zadného vrecka nohavíc vytiahla kúsok papiera a rozložila ho, aby ho v zlato-ružovom svetle preskúmala. Bola to ručne kreslená mapa s čiarami načrtnutými čiernym atramentom, ktoré podrobne znázorňovali Imeldino okolie, a s načmáranou hviezdou v strede, ktorá označovala polohu stratenej veci – ako písmeno X vyznačujúce poklad na mape v nejakom dobrodružnom filme. Náčrt sa zmenil, odkedy sa naň Imelda pred pätnástimi minútami naposledy pozrela; obrázok na papieri sa v skutočnosti menil neustále, pretože nešlo o obyčajnú mapu. Imelda držala v ruke *Atlas stratených vecí*, sprievodcu stratenými magickými artefaktmi.

Atlas už zaviedol Imeldu na cestu po Európe. Ošúchanú zlatú mincu našla v malom bavorskom múzeu, kríž zasa v preplnenom obchode so starožitnosťami v rímskej štvrti Trastevere, a modrý karafiát, ktorý Imelda získala iba pred niekoľkými dňami, objavila v klopni starého pestovateľa cibuliek pracujúceho na tulipánových poliach východne od Amsterdamu. Keď sa jej podarilo dostať kvet – čo si vyžadovalo mierne prehováranie a štedrý finančný dar starcovi –, *Atlas* jej ukázal, že ďalšia stratená vec sa nachádza v nevadskej púšti v Spojených štátoch. Na amsterdamskom letisku Schiphol nasadla do lietadla, po príchode do Las Vegas si na letisku prenajala auto, a potom sa štyri hodiny viezla divočinou na sever po diaľnici číslo 93, než odbočila na horskú cestu smerom na západ.

Keď teraz Imelda v šere končiaceho sa dňa uprene hľadela na *Atlas*, zrak sa jej od únavy zahmlieval. Krk mala stuhnutý z hodín strávených za volantom a kolená i kríže jej bolestivo pulzovali, čo jej sťažovalo kráčanie.

Potriasla hlavou, aby sa jej vyjasnil zrak, a zamerala sa na *Atlas*. Stratená vec bola nablízku, možno len pár krokov od miesta, kde sedela. Ak by ju našla rýchlo, mohla by sa vrátiť k autu ešte predtým, než sa úplne zotmie. Zavrela oči a predstavila si, ako trávi pár nocí v luxuse nejakého drahého hotela v Las Vegas, s penovým kúpeľom a podnosom plným hotelového jedla.

„To by bolo príjemné,“ zamrlala sama pre seba.

Uvedomovala si, ako unavene sa cíti – nielen z hodiny chôdze na svojich šesťdesiatročných nohách, ale aj z troch mesiacov cestovania a dobrodružstiev. Ako dcéra bohatých (hoci často neprítomných a občas problematických) rodičov viedla Imelda vždy pohodlný život. V dospelosti sa z nej stala umelkyňa, ktorá maľovala krajinky a portréty, a hoci zaznamenala iba pomerne nepatrný úspech, vďaka dedičstvu si nažívala dobre. Keď prišla na svet Magda – nečakane, v Imeldiných tridsiatich piatich rokoch –, zamerala všetku energiu na to, aby sa pre svoje dieťa stala takým rodičom, akého sama nikdy nemala: bola prítomná, pozorná a láskavá. No odkedy Magda dospela, čoraz častejšie sa stávalo, že Imelda mala pre seba tak veľa času, až nevedela, ako s ním naložiť. Práve preto ju pred tromi mesiacmi tak nadchla myšlienka vydať sa sama na veľké dobrodružstvo, na honbu za stratenými vecami.

A veruže to dobrodružstvo *bolo*, a ešte aké úspešné. K Frankovi sa vráti s predmetmi, ktoré rozšíria zbierku Spoločenstva. Pevne dúfala, že medzi nimi bude aj ten, čo sa ukrýva niekde na tejto turistickej trase.

„Ak sa odtiaľto niekedy pohneš,“ zamrlala. „Namiesto toho, aby si tu sedela a snívala s otvorenými očami.“

Ešte raz preskúmala *Atlas* a zistila, že práve sedí priamo nad stratenou vecou.

„To predsa nedáva zmysel,“ zašomrla zmätene a otáčala papier v nádeji, že iba zle videla (čo sa pri mape, ktorá sa neustále menila, mohlo jednoducho stať). Postavila sa a zvrtila sa na päte, aby sa skúmavo rozhládla po svahu, skalách a holej zemi, ktorá ju

obklopovala – všetko bolo teraz ponorené do jemného, bezfarebného svetla. „Bolo to priamo tu.“

Padajúca tma predstavovala hrozbu, ktorú sa Imelda snažila úpenlivo ignorovať, ale husté tieň sa zbíjali v zákutiach ako divoká zver, pripravené vyskočiť hneď, len čo zapadne slnko. Dochádzal jej čas.

Frustrrovane si vydýchla, nevšímala si zapadajúce slnko a snažila sa zorientovať v *Atlase*, no stratená vec sa opäť presunula – teraz sa objavila vpravo, kúsok za ňou. Žeby bola v potoku? Alebo sa vznášala vo víre teplého vzduchu? Ako sa vôbec mohla hýbať? Povzdychla si a kopla do malého kameňa, ktorý vyletel do vzduchu, potom opäť dopadol na zem a poskakoval po svahu dolu až do rokliny.

„Na toto nemám čas,“ vyhlásila smerom k nebesiam.

Pozrela hore na svah, očami skúmala okolie, hľadala odpovede alebo inšpiráciu, no videla len ďalšie kamene, kríky a balvany. A...

Niektu ťa sleduje!

Imelda od prekvapenia zalapala po dychu a ruka jej vystrelila k hrudi, v ktorej sa jej rozbúšilo srdce, akoby predvádzalo improvizované bubenícke číslo. Zo svahu, iba kúsok nad turistickým chodníkom, ju pozoroval akýsi neznámy muž.

Čo to má znamenať?

Muž sa vôbec nehýbal, čupel v podrepe s rukami okolo kolien, ale tvárou bol otočený k Imelde, a ona vycítila – *vedela* –, že ju sleduje.

Bola si istá, že ju sledoval po celý čas, čo sedela na skale.

Imelde sa rozochvela pokožka na temene hlavy, keď sa jej mysľou prehnila vlna výstrah a znepokojenia.

Prečo mi nedal najavo, že je tu? Kto robí niečo také?

Keď muž zistil, že si ho Imelda všimla, rýchlo vstal. Mal na sebe staré modré džínsy, hnedý voskovaný kabát prehodený cez károvanú flanelovú košeľu a tričko, na hlave vyblednutú modrú šiltovku. Chvíľu stál bez pohybu, golier kabáta mu povieval vo

vetre, ruky držal mierne od tela, akoby sa práve rozhodoval, čo teraz spraví.

Ako sa naňho Imelda dívala, pocítila nepríjemné napätie, ktoré si nevedela vysvetliť. Nebolo to len tým, že ju muž pozoroval; bolo v tom ešte niečo iné. Niečo, čo nevedela pomenovať, niečo, čo súviselo s tým, ako sa cítili jej oči a jej myseľ, keď sa naňho dívala. Jediné, k čomu to vedela prirovnať, bola morská choroba, ale to predsa nedávalo žiadny zmysel.

„Nič som nerobil,“ povedal muž odrazu, jeho hlas znel takmer ako kňučanie. „Nesledoval som ťa.“

Áno, sledoval. Klameš. Len si otvoril ústa, a už klameš.

„To je v poriadku,“ odpovedala Imelda, dávajúc si pozor, aby jej hlas zostal neutrálny.

Zrak jej sklzol k zemi a v mysli sa jej vynorila spomienka na stretnutie spred mnohých rokov, keď sa ako mladá žena ocitla sama v stanici metra v Londýne po dlhej noci strávenej v meste. V tú noc tam narazila na bezdomovca – najskôr pôsobil očarujúco, ako veselý opilec, ktorý si s Imeldou zažartoval. Ale potom, v jedinom šokujúcom okamihu, sa zmenil. Imelda si dodnes živo pamätá, ako sa jeho úsmev náhle premenil na agresívny úškrn, ako ju bez príčiny, bez toho, že by niečo urobila, z ničoho nič napadol v presvedčení, že má pri sebe peniaze. Očaril ju natoľko, že znížila ostražitosť, a potom ju zbil. Prestal až vtedy, keď náhly prúd vzduchu a škripanie brzd oznámili príchod metra. Imelda nikdy nezabudla, aká zraniteľná a bezmocná sa v tú noc cítila, keď v slzách ležala na nástupišti a jej útočník utekal preč. Teraz, na lesnej ceste s týmto zvláštnym mužom – ktorý ju sledoval a vyvolával v nej príznaky morskej choroby – v päťach, sa v nej znovu ozval ten istý hrozný pocit zraniteľnosti a zamrazilo ju pri ňom až do špiku kostí.

Si tu sama, auto parkuje hodinu cesty odtiaľto a už je takmer tma. A na tom mužovi niečo nesedí. Do akej šlamastiky si sa to dostala, Imelda?

Muž opäť prehovoril: „Bol som tu skôr než ty.“

Imelda prikývla a snažila sa pôsobiť pokojne a ústretovo, hoci jej telom prúdil adrenalín. „Áno,“ odpovedala mu. „Viem. Prepáč.“

Muž troma nešikovnými krokmi zbehol dolu po svahu a zastavil sa len pár metrov od nej. Imelda ustúpila dozadu, snažiac sa odhadnúť jeho úmysly, zatiaľ čo na celom tele cítila nutkanie otočiť sa a utiecť.

Alebo skôr otočiť sa a odkrívať. V tvojom stave predsa nikam neutečieš. Nedokážeš mu utiecť, všakže?

Spod šiltovky bolo vidno mužovu dlhú a úzku tvár, opálenú a ošľahanú vetrom, akoby trávil veľa času vonku. Jeho tmavé oči neustále kmitali, nikde sa nezastavili a vyhýbali sa pohľadu na Imeldu. Domnievala sa, že je mladší než ona – mohol mať čerstvo po štyridsiatke –, no bolo ťažké odhadnúť jeho vek s určitosťou. Vlasy, ktoré mu trčali spod šiltovky, mal hnedé, bez známok šedin, a líca mu pokrývalo strnisko. Na mužovi nebolo nič nezvyčajné, čo by ju malo znepokojovať – jeho črty by sa práveže dali považovať za objektívne príťažlivé.

A predsa...

Imelde naskočila husia koža pri pomyslení, že ju muž sledoval bez jej vedomia. Čo by bol urobil, ak by si ho nevšimla? A čo tu vôbec robí, sám v divočine na sklonku dňa?

„Nesledoval som ťa,“ zopakoval a na chvíľu sa im stretli pohľady, no muž rýchlo odvrátil zrak.

Má taký podozrivý výraz. Presne to je ono. Pôsobí podozrivo.

„Verím ti,“ zaklamala Imelda.

Muž sklopil zrak k Imeldinej taške, ktorá ležala na zemi ako napoly vyfučaná futbalová lopta. Potom prešiel pohľadom pomaly po celom jej tele a tváril sa pri tom nezaujato ako krajčír hodnotiaci šaty na modelke. Imeldu striaslo a jej myseľ sa zúrivo snažila prekonať zdrvivý pocit nevoľnosti a pochopiť, čo presne ju tak znepokojovalo.

On má tú stratenú vec!

Odpoveď prišla odnikiaľ, no odrazu všetko do seba zapadalo. *Atlas* ju viedol k stratenej veci, ktorá sa nachádzala niekde nablízku, a muž tam celý čas bol. Musí ju mať, možno v jednom z vrečiek. Práve tá vec jej musela spôsobovať nevoľnosť.

Lenže odpoveď priniesla ďalšie otázky, ďalšie dôvody na znepokojenie.

Čo je tá vec zač? Čo s ňou môže spraviť? A čo môže spraviť tebe, Imelda?

Imelda ustúpila opäť o krok dozadu, tentoraz obozretná pred neznámou stratenou vecou, ktorú držal tento čudný muž vo svojej moci. Chystala sa zdvihnúť tašku, zdvorilo sa rozlúčiť a vydať sa na cestu. No keď sa pohla, mužove oči sa zúžili – a tá jednoduchá zmena výrazu na ňu zapôsobila, ako keď tmavé mračná zakryjú slnko, a stačila na to, aby sa jej znepokojenie znásobilo. Až príliš sa podobala na zmenu, ktorú videla na tvári bezdomovca v metre pred toľkými rokmi. Až príliš jej pripomínala okamih pred útokom.

Zase sa to deje!

Odrazu ju premohla panika, ktorú sa dovtedy snažila udržať na uzde, a všetka rozvaha ju opustila. Telo konalo za ňu: urobila dva unáhlené kroky dozadu smerom k taške. Kde však mala nájsť pevnú zem, jej noha našla iba prázdny priestor.

Dočerta!

Okamžite si uvedomila svoju chybu a vydala tlmený výkrik. Zrazu stratila rovnováhu a keďže nemala nič, čo by jej poskytlo oporu, zapotácala sa dozadu. Rukami kmitala okolo seba v snahe nájsť niečo, čoho by sa mohla zachytiť, zatiaľ čo *Atlas stratených vecí* jej vyletel z ruky a zatrepotal sa vo vetre ako vtáča pri pokuse vzlietnuť. Mužove oči a ústa sa rozšírili od prekvapenia. Vrhol sa dopredu práve vo chvíli, keď Imelda začala neodvratne padať, a natiahol k nej svoje hrubé špinavé prsty, akoby sa ju snažil zachytiť. Predstava, že sa jej dotkne, Imeldu znechucovala, hoci by to robil so zámerom pomôcť jej. Prstami letmo prešiel po jej oblečení, až sa napokon zachytil o kríž zavesený na retiazke – o ten kríž, ktorý

našla pred pár týždňami v Ríme. Imelda pocítila, ako sa jej retiazka pod váhou vlastného tela zarezáva do zátylku, a zmocnil sa jej náhly pocit úľavy a neviery zároveň. Hneď na to sa však ozvalo počuteľné „cvak“, keď retiazka praskla, a Imelda sa začala rútiť dolu do tieňov skalnatého žľabu.

V mysli sa jej vynorila spomienka, ako naposledy letela pred mnohými rokmi spolu s Magdou, ktorá sa usmievala vo vzduchu po jej boku. Potom zátylkom hlavy narazila na balvan šesť metrov dolu pod svahom a v momente bola mŕtva.

V takom stave zostane takmer dva roky.

Prvá časť:

DOBRODRUŽSTVO ELEKTRIZUJÚCEJ NOCI

OBLÚBENÉ Miesto

MAGDY SPARKSOVEJ (2025)

Oblúbené miesto Magdy Sparksovej sa nachádzalo na Bell Street číslo 114 v londýnskej štvrti Marylebone, v nenápadnom štvorposchodovom georgiánskom mestskom dome, ktorý sa zdal na pohľad rovnaký ako mnohé iné stavby na tej ulici.

Prízemie a dve nadzemné podlažia budovy zaberal antikvariát s názvom Kníhkupectvo na Bell Street. Steny kníhkupectva pokrývali od podlahy až po strop regály a tam, kde sa našlo voľné miesto, stáli na starých drevených podlahách vysoké knižnice. Knihy sa tlačili v každom možnom kúte – tvrdé väzby a ilustrované albumy, mäkké väzby so zažltnutými stranami a popraskanými chrbtami, dokonca sa tu našli aj staré komiksy, ktorých farby už vekom vybledli. Obchod pozostával viac z kníh než z tehál, a práve to sa Magde na ňom páčilo. Strávila v kníhkupectve nespočetné hodiny šťastnej samoty, nachádzala dávno zabudnuté romány, niekedy s ručne písanými poznámkami na okrajoch alebo na titulnej strane vyblednutým atramentom či ceruzkou od ľudí, ktorí už dávno nežili. No hoci toto kníhkupectvo milovala, nebolo dôvodom, prečo sa Bell Street číslo 14 stalo jej najmilším miestom na svete.

Najvyššie poschodie domu bolo prerobené na apartmán, kde majiteľ obchodu, Frank Simpson, býval prinajmenšom odvtedy, čo ho Magda poznala. Frank zastával v jej živote rolu otca, ktorého nikdy nepoznala. Magda bola podľa slov jej matky, Imeldy, krásnym

produktom úplne obyčajného, alkoholom opojeného romániku s neznámym cudzincom. Vychovávala ju výlučne – a celkom úspešne, myslela si Magda – matka, ktorá zbožňovala knihy, a tak už v ranom veku v Magde zasiala lásku k literatúre. Cez víkendy ju Imelda zvykla vziať na koláč do neďalekej kaviarne alebo na zmrzlinu do niektorého z rušných podnikov v centrálnej časti Londýna zvanej Covent Garden, kde spolu sledovali turistov, a potom zamierili do kníhkupectva, aby si obe pohľadali nové knihy. Franka tam vždy našli, ako upravuje regály alebo číta vo svojom kresle za starým písacím stolom, ktorý používal ako pult. Keď sa objavili Magda a jej matka, tvár sa mu vždy rozžiarila. Magdu prezýval Sparks, po anglicky iskrička, pre jej jasne červené vlasy. Niekedy si ju zvykol posadiť na koleno a pohojdať, alebo sa len s radosťou prizeral, ako behá po obchode a hľadá obrázkové knihy a komiksy.

„Kníhkupectvá nemajú byť tiché a ponuré!“ vyhlásil Frank vždy, keď sa niektorý zo zákazníkov rozhorčoval alebo mračil nad Magdinou bujarosťou. „Toto nie je knižnica! Sme miesto príbehov a dobrodružstiev a deti majú robiť hluk, ak sa im chce!“

Magda s matkou občas chodili za Frankom do jeho bytu, kde jej núkal koláče alebo čokolády z kuchynskej skrinky, ktorú – so šibalským žmurknutím určeným len pre Magdu – nazýval Magdinou magickou komorou. V neskorších rokoch, keď Magda študovala právo na univerzite a bývala v študentskom internáte, navštevovala Franka každý týždeň. V pozadí im vždy hrala hudba z rádia, kým jedli, rozprávali sa o všetkom možnom alebo hrali stolové hry. Frank žil sám, ale jeho byt nikdy nepôsobil osamelo – bol útulný a pohostinný. Stolové lampy vrhali medovo zafarbené svetlo do všetkých kútov, mäkké kreslá pôsobili ako priateľské objatie, keď si do nich človek sadal, podkrovné okná poskytovali výhľad na strechy v štvrti Marylebone. Magda si pamätala, ako kedysi, ešte ako malé dievčatko, sedávala v tých oknách a pozorovala svet dolu, kde sa poschodové autobusy s jahodovo sfarbenými strechami lenivo presúvali po neďalekých uliciach. Vo Frankovom byte vzniklo

mnoho jej šťastných spomienok – či už v detstve alebo v dospelosti –, no ani *to* nebolo dôvodom, prečo sa práve Bell Street číslo 114 stalo jej najobľúbenejším miestom na svete.

Skrytý mimo dohľad, bez akéhokoľvek vonkajšieho náznaku, že by existoval, sa pod Kníhkupectvom na Bell Street nachádzal suterén. Kedysi, v georgiánskej a viktoriánskej ére, v tomto priestore bývali sluhovia, ktorí tvrdo pracovali pre bohatých Londýňčanov obývajúcich horné poschodia. V prvej polovici 20. storočia sa prízemie budovy zmenilo na krajčírsky obchod a suterén sa stal skladom na látky, vlnu a zvyškový materiál. No keď sa z krajčírstva v polovici storočia stalo kníhkupectvo, suterén sa premenil na čosi celkom iné – a práve suterén na Bell Street číslo 114 bol najobľúbenejším miestom Magdy Sparksovej.

Medzi jeho stenami sa totiž ukrývalo neuveriteľné tajomstvo. Bolo to miesto plné záhad a mágie.

Na tomto mieste sa stretávalo Spoločenstvo nepoznatelných predmetov.

MIMORIADNE STRETNUTIE

Odkedy sa Magda stala členkou, Spoločenstvo nepoznatel-
ných predmetov sa stretávalo iba dvakrát do roka – raz na
konci apríla a raz na konci októbra. Ako najdlhšie pôsobiaci člen
a predseda Spoločenstva mal Frank Simpson právo kedykoľvek
zvolať mimoriadne stretnutie, ale nikdy to neurobil – nikdy, až do
jedného slnečného rána na začiatku jesene desať rokov po tom, čo
Magda do Spoločenstva prvýkrát vstúpila.

„Potrebujem zvolať schôdzu,“ oznámil Magde Frank, keď ju
svojím telefonátom vyrušil od raňajok. „Dnes večer.“

„Dnes?“ spýtala sa zaskočene. V jednej ruke držala šálku čaju,
v druhej telefón, a telom jej preletel nával adrenalínu. „Schôdzu?“

„Áno,“ potvrdil Frank. „Môžeš prísť? Si zaneprázdnená?“

Magda pracovala ako spisovateľka, a keďže nedávno dokončila
úpravy svojho siedmeho románu, v ten deň plánovala zostať čo
najdlhšie v pyžame, iba čítať a popíjať čaj v pohodlí svojej obývač-
ky. Nebola zaneprázdnená. „Samozrejme, môžem prísť,“ odvetila.
„Ale prečo sa stretávame?“

„Poviem ti to, keď dorazíš. Ešte pár hodín to počká.“

Odpoveď, ktorá neurobila Magdu o nič múdrejšou, no zároveň
ju neprekvapila.

Magda bývala na Norfolkskej ulici v luxusnej londýnskej štvr-
ti St John's Wood, v samostatne stojacom georgiánskom dome

postavenom približne okolo roku 1830. Dom bol omnoho drahší, než by si mohla dovoliť zo svojho spisovateľského príjmu, no spolu s veľkým majetkom ho zdedila po matkinej smrti. Magda na dome milovala mnoho vecí – jeho priestrannosť, veľké okná, cez ktoré prúdilo dnu veľa svetla, záhradu s prastárými stromami, a jednoduchý fakt, že každá izba jej pripomínala šťastné momenty z detstva. Za jedno z najväčších pozitív však považovala to, že sa dom nachádzal iba niekoľko staníc metra od Kníhkupectva na Bell Street. Franka navštevovala často – niekedy spolu večerali, niekedy sa iba rozprávali, a inokedy si jednoducho len prišla prezrieť knihy v obchode. V ten deň sa Magda rozhodla ísť k nemu pešo, cítiac potrebu spáliť časť nervóznej energie, ktorá v nej pulzovala už od Frankovho raného telefonátu.

Z domu vyšla s dostatočnou časovou rezervou a vydala sa na príjemnú prechádzku mestom zaliatym teplým svetlom skorého jesenného večera. Dlhé tieň sa tiahli po chodníkoch ako rozliaty atrament a zelené stromy, ktorých najvrchnejšie listy sa už začínali sfarbovať do zlata, pripomínali jablká oblieťe karamelom. Keď sa blížila ku kníhkupectvu, cez okno zbadala Franka, ako sedí za starým písacím stolom s nosom zaboreným do knihy v ošúchanom obale. Bol vychudnutý, neprirodzene skrútený na stoličke, nohy mal zohnuté do neohrabaných uhlov a polôh. Za ním, na polici so vzácnymi výtlčkami, sa nachádzala aj zbierka Magdiniých šiestich vydaných románov, každý jeden otočený čelom k výkladu. Tento výstavný kútik vždy zahrial Magdu pri srdci – bol hmatateľným dôkazom Frankovej hrdosti na jej spisovateľské úspechy. Frank zdvihol zrak a keď si ju všimol, mávnutím ruky ju pozval dnu. V obchode bolo dusno, keďže sem celý deň prenikali teplé slnečné lúče, no vzduchom sa niesla upokojujúca vôňa starých kníh.

„Sparks!“ zvolal Frank a s námahou sa postavil. Svojím oblečením – tak ako obyčajne – pripomínal školského učiteľa: bordový sveter s výstrihom do V prehodený cez košeľu s kravatou, hnedé menčestrové nohavice a praktické topánky v rovnakom odtieni.

Krátke sivé vlasy mal úhladne učesané a oči sa mu zaleskli spoza okuliarov, keď sa pretlačil pomedzi stôl a knihy, ktoré sa nebezpečne nakláňali pri stene. Frank bol vysoký, Magda nízka, takže keď sa objali, lícom sa dotýkala jeho svetra. Zmysly jej zaplavila vôňa jeho pracieho prostriedku a množstvo spomienok na hodiny strávené v jeho spoločnosti. No zároveň ju zarazilo, že aj cez oblečenie cítiť, aký chudý Frank v skutočnosti je.

Je samá kosť a koža. Žiaden tuk. Mám pocit, akoby som objímala žehliacu dosku. Bol vždy takýto?

„Prišla si!“ vyhrkol Frank, keď sa odtiahol z objatia.

„Ako keby som mala inú možnosť,“ zamrmala. „Čo iné mám robiť, keď zvoláš mimoriadne stretnutie? O čo vlastne ide?“

Frank mávol rukou a opäť sa pretlačil za stôl. „Budeš musieť počkať,“ odvetil, vyhýbajúc sa jej skúmvavému pohľadu. „Chod' dolu, hneď prídem.“ Potom si sadol, vzal knihu a znova si prekřížil nohy, pôsobiac ako muž, ktorý sa nikam nechystá. „Musím zavrieť obchod.“

„Nevyzeráš, že zatváraš,“ poznamenala Magda, snažiac sa neprejavíť podráždenie. „Veď si si opäť sadol.“

Pokrčil plecami. „Chcem dočítať túto kapitolu.“

Frustrovaná z toho, že nedostala uspokojivú odpoveď, a nedočkavá, kedy sa stretnutie začne, Magda prešla cez dvere v rohu miestnosti do úzkeho priestoru za nimi. Staré, opotrebované schody viedli dolu k dreveným dverám, ktoré pôsobili vetcho, no Magda vedela, že sú vystužené oceľou. Na stene pod schodmi sa nachádzal moderný bezpečnostný panel, ktorý vyžadoval šesťmiestny kód na odomknutie. Keď dorazila dolu, zadala kód a chvíľu počkala, kým sa magnetické zámky neuvolnili. V hrudi jej zavibroval známy pocit vzrušenia – pripomínajúci rozoznené struny gitary –, rovnaký ako vtedy, keď mala prvýkrát možnosť vstúpiť sem pred desiatimi rokmi.

Keď vošla do suterénu, uvidela Willa Pinna, ktorý už sedel pri veľkom okrúhlom stole uprostred miestnosti a hľadel na svoje zopnuté ruky. Keď začul jej kroky, zdvihol zrak. „Magda,“ zvolal a na tvári sa mu mihol úsmev.

„Ahoj, Will,“ odpovedala. Will sa postavil a letmo sa objali. Hoci nepatrí k mužom, ktorí by mali radi objatia, zdalo sa, že pre Magdu urobí vždy výnimku.

„Ako sa máš?“ spýtala sa Magda. Predpokladala, že Will nepozná dôvod stretnutia o nič lepšie než ona.

Will prikývol. „Veľmi dobre, ďakujem. A ty?“

„Ach, veď to poznáš,“ usmiala sa. „Žijem si bezstarostne ako vždy.“

Will pracoval ako hodinár v malom obchode na pokojnej ulici medzi štvrtkami Marylebone a Mayfair. Magda bola presvedčená, že toto povolanie sa dokonale hodí k Willovej povahe. Bol introvert a zdalo sa, že uprednostňuje čas strávený osamote pri precíznej práci pred kontaktom s nevyspytateľnými ľuďmi. Mal útlú postavu, modré oči schované za okuliarmi s tenkým rámom a blond vlasy, ktoré mu padali do tváre. Jeho pokožka bola bledá, presne ako by človek očakával u niekoho, kto väčšinu času trávi pod umelým osvetlením. Magda z vlastnej skúsenosti vedela, že Will si potrpí na kvalitné veci. Pil drahú mletú kávu, jedával najlepšie londýnske delikatesy, a napriek svojej uzavretosti sa vždy obliekal do kvalitných, na mieru šitých oblekov, ktoré slúžili ako brnenie proti neistému, iracionálnemu svetu. Will patrí k členom Spoločenstva dlhšie než Magda – pridal sa po smrti svojho otca, niekoľko rokov predtým, než zomrela Magdina matka Imelda.

„Ako sa darí v práci pani spisovateľke?“ spýtal sa Will, keď Magda obišla stôl.

„Dobre, dobre,“ pokrčila plecami. „Práve som dokončila úpravy svojej ďalšej knihy. Mala by vyjsť koncom budúceho roka.“

Will pomaly prikývol, akoby to bola zaujímavá informácia, ale Magda vážne pochybovala, že niekedy čítal niektorú z jej kníh. Písala trilery a dobrodružné príbehy pod pseudonymom Miranda Hepworthová, a Will raz spomenul, že uprednostňuje literatúru faktu, najmä knihy o inžinierstve a vede. Podráždil ju – úplne neúmyselne –, keď sa priznal, že „nemá rád vymyslené príbehy“.

„Vieš, o čom je dnešné stretnutie?“ spýtal sa Will.

Magda pokrútila hlavou. „Frank mi nič nenaznačil.“ Vyzliekla si kabát a prehodila ho cez operadlo stoličky. „Zjavne ani jednému z nás. No musí to byť kvôli Henriette, nie?“

Willovi sa na čele objavila vráska. „Henry,“ zamrmľal. Magda sa nazdávala, že Will na Henry už dlhší čas ani nepomyslel.

Henrietta Wisemanová – alebo Henry – bola štvrtou členkou Spoločenstva, no už viac než tri roky sa nezúčastnila na žiadnom stretnutí. Nikto o nej nepočul a nikto nevedel, kde sa nachádza, ale Frank ju odmietal nahradiť napriek jej dlhodobej neprítomnosti.

„Nezvolal stretnutie, keď Henry prestala chodiť,“ poznamenal Will. „Prečo by ho kvôli nej zvolával teraz? Nikdy sme nemali mimoriadne stretnutie, Magda. *Nikdy*. Ani kvôli Henry.“

Magda v jeho hlase zachytila znepokojenie, ktoré sa jej začalo dostávať pod kožu. „Musí to byť kvôli Henry,“ vyslovila, snažiac sa presvedčiť samu seba.

Pozrela cez stôl na prázdnu stoličku, kde Henrietta vždy sedávala, a uvedomila si, ako veľmi jej chýba prítomnosť tej ženy. Henrietta bola asi o dvadsať rokov staršia než Magda, no vždy pôsobila mladistvo a bola plná energie. Bola prirodzene charizmatická, trúfalá a neúctivá až do takej miery, že sa často dostávala do problémov – ale vždy to robila s odzbrojujúcim úsmevom alebo iskrou v oku, vďaka ktorej jej ľudia odpúšťali všetky hriechy. Stretnutia Spoločenstva už neboli také zábavné, odkedy Henrietta prestala chodiť.

„Nenapadá mi nič, o čo by inak mohlo ísť,“ pokračovala Magda. „Možno sa ozvala Frankovi.“

Will prikývol, no pôsobil roztržito, keď si prstami jednej ruky nepokojne poklepával po hánkach druhej. Magda si povzdychla, sklamaná, že Will nedokáže vniesť viac svetla do celej situácie a pomôcť jej zistiť, prečo ich Frank zvolal. Očami prebehla po pivnici, aby sa uistila, že je všetko v poriadku. Bola to veľká obdĺžniková miestnosť s jasnými, bzučiacimi žiarivkovými svetlami na strope. Rovnako ako v kníhkupectve nad nimi, aj tu steny pokrývali

od podlahy až po strop police, no neležali na nich iba knihy. Police boli preplnené škatuľami a plechovkami, hromadami papierov a rôznymi drobnosťami – zmesou zabudnutých, pokazených či stratených predmetov každodenného života.

Ďalej od políc bol na odľahlej strane miestnosti umiestnený malý stolík, na ktorom sa nachádzala kanvica, kávovar a škatule s keksami. Pod stolom stála mini chladnička, ktorá si sama pre seba spokojne bzučala. Na stene nad stolíkom visela galéria fotografií – snímok bývalých aj súčasných členov Spoločenstva. Medzi nimi sa nachádzala aj veľká fotka Magdy s jej matkou, zachytená len rok pred Imeldinou smrťou. V opačnom rohu, vedľa steny s policami na knihy, stáli na koberci dve staré kreslá a medzi nimi nízky konferenčný stolík. Nad nimi bola zavesená jedna z Imeldiných krajinných malieb. Celkovo pôsobila pivnica útulne ako beztvárna štvorcová miestnosť zjemnená drobnosťami, nábytkom a spomienkami. No podobne ako vystužené dvere, aj pivnica skrývala svoje tajomstvo a to najdôležitejšie sa nachádzalo mimo dohľadu. Po stlačení nenápadného tlačidla sa jedna z políc na knihy odklopila a odhalila výklenok. Magda doň nazrela len niekoľkokrát a nikdy nie na dlhšie než v deň, keď sa pred desiatimi rokmi prvýkrát stala členkou Spoločenstva nepoznateľných predmetov.

Keďže sa však konalo mimoriadne stretnutie... možno...

Čo ak sa nezišli kvôli Henry? Čo ak ide o niečo iné? Niečo vzrušujúce?

Možnosti sa jej mihali v mysli a iskrili ako ohňostroje, no potom pokrútila hlavou a zahнала detinské snívanie. Prešla k stolíku na druhej strane miestnosti, aby pripravila nápoje a trochu sa rozptýlila.

„Tu máš,“ ozvala sa o pár minút neskôr, keď pred Willa položila hrnček instantnej kávy, ktorú si nevypýtal. Nahol sa nadeň, zatiaľ čo Magda položila vedľa hrnčeka dva keksy. „Daj si.“

Will poslušne popíjal z nápoja a Magda sledovala, ako sa snaží vyčariť pôžitkársky úsmev, zatiaľ čo ona si vzala svoj vlastný hrnček a vrátila sa na miesto. „Výborné,“ poznamenal s výrazom, ktorý však naznačoval presný opak.

Vtom sa otvorili dvere vedúce k schodisku a objavil sa v nich Frank. Magde sa rozbúšilo srdce: stretnutie sa čoskoro začne. Nevedela, či sa má tešiť, alebo báť, a tá neistota jej pripomínala nervozitu, ktorú vždy zažívala tesne pred skúškami: *Učila som sa dosť? Zlyhám? Som pripravená?*

„Tak,“ vyhlásil Frank, zavrel dvere s upokojujúco jasným buchnutím a podišiel k svojmu miestu. „Obchod som zavrel, kapitolu som dočítal a všetci členovia sú tu.“ Postupne po oboch prešiel zrakom a prstom si pritom posúval okuliare na vrch veľkého nosa. „Môžeme sa do toho pustiť.“

Frank za posledné roky výrazne zostarol a zakaždým, keď ho Magda videla, pôsobil o čosi staršie. Vždy mal záľubu v rozprávaní dlhých, zamotaných príbehov, no v poslednom čase sa mu čoraz častejšie stávalo, že stratil niť. Magda ho viackrát pristihla, ako uviazol v slepej uličke deja, zmätený, ako sa tam vlastne dostal. Počas posledných stretnutí Spoločenstva nastali chvíle, keď sa zdalo, že Frank nevníma, akoby zaspával, alebo akoby sa jeho myseľ na chvíľu zatúlala niekam inde. Magda si to všimla, no nikdy to nekomentovala – vždy len s úľavou sledovala, ako sa Frank začal zrazu opäť sústrediť a ako sa opäť stal tým mužom, ktorého poznala: srdečným, podmanivým, plným spomienok, vedomostí a tajomstiev, predsedom Spoločenstva. Predstava, že by Frank už nemohol viesť Spoločenstvo, alebo že by tu vôbec nebol, bola pre Magdu neznesiteľná. Pred podobnými temnými myšlienkami vždy radšej odvrátila zrak. No práve takéto myšlienky sa jej práve teraz začali vkrádať do mysle, zatiaľ čo popíjala čaj a rozmyšľala, prečo ich Frank tak nečakane zvolal.

„O čo tu ide, Frank?“ obrátil sa naňho Will a jeho otázka znela takmer ako prosba. „Stretnutie máme mať až o štyri týždne.“

„Je to kvôli Henriette?“ spýtala sa Magda, skôr než Frank stihol odpovedať.

„O tri týždne,“ opravil ho Frank. „Stretnutie máme o tri týždne, nie o štyri.“

Will naňho žmurkol. „Dobre, o tri týždne. Ale čo sa mohlo stať, že sa musíme stretnúť už teraz? Veď sa nikdy nič nedeje, Frank.“

Frank kýval hlavou zo strany na stranu. „Občas sa dejú veci.“

„Nie,“ trval na svojom Will. „*Nikdy* sa nič nedeje. Nikdy sa ne-máme o čom rozprávať. Prídeme sem, dáme si kávu a zjeme lacné sušienky.“ Will zdvihol jednu zo sušienok, ktoré mu podala Magda, aby tým podčiarkol svoje tvrdenie. „Zhodneme sa, že všetko je v poriadku, a potom sa rozídeme.“

Magda potlačila svoje podráždenie nad Willovou detinskosťou. Prialo si, aby nechal Franka hovoriť.

„Mne tie sušienky celkom chutia,“ poznamenal Frank.

„A toto opakujeme každých šesť mesiacov,“ pokračoval Will. „Je to v poriadku, rutina mi neprekáža, lebo je predvídateľná. No zvolávať stretnutia narýchlo – to sa ešte nikdy nestalo. Znervózňuje ma to.“

„Will, nechaj Franka hovoriť,“ zamrmala Magda, keď už sa nedokázala dlhšie ovládať.

Will sa na ňu ostro pozrel a potom sklopil zrak k stolu.

„Nechcem ťa znepokojovať, Will,“ odvetil Frank a natiahol sa, aby ho chlácholivo chytil za ruku. Magda okamžite pocítila výčitky svedomia, že na Willa tak vyletela. „Mrzí ma to.“

„Nuž... veď to je v poriadku,“ zamumlal Will.

„Obávam sa však, že som nemal na výber,“ pokračoval Frank a jeho výraz odrazu zväžnel. „Netýka sa to Henrietty; jej zmiznutie zostáva naďalej záhadou.“ Magda opäť pozrela na prázdne miesto na konci stola. Časť z nej pocítila sklamanie, že sa nedopo-čuje žiadne novinky o svojej priateľke, ale ak sa stretnutie netýkalo Henrietty... tak potom čoho?

„Ide o niečo úplne iné,“ vyhlásil Frank.

Magda si vzala sušienku a zahryzla do nej, len aby niečo robila. Celé telo sa jej nervózne triaslo. Frank chvíľu mlčal, akoby sa stratil vo vlastných myšlienkach, a oči upieral do prázdna. Magda mala chuť ním zatiať a primäť ho, aby konečne prešiel k veci.

Napokon, *vdakabohu*, Frank opäť prehovoril. „Ubehlo už takmer štyridsať rokov, odkedy bol do Hodinovej skrinky naposledy uložený nejaký artefakt,“ povedal. „Ani jeden z vás vtedy ešte nebol členom a ja som bol veľmi mladý.“ Jemne pokrútil hlavou, akoby ho náhle zasiahlo, ako rýchlo uplynul čas. „Štyridsať rokov sme čakali, chránili sme archív, udržiavali ho v bezpečí, zostávali sme neustále v strehu, či sa neobjaví niečo, čo by sme mohli pridať do zbierky.“

„Čo sa snažíš povedať?“ spýtal sa Will a skúmavo pritom hľadel na Franka.

Magda si uvedomila, kam Frank smeruje, a s otvorenými ústami zostala stáť v nemom úžase.

„Našli sme predmet,“ oznámil Frank s úsmevom a Magde sa zdalo, akoby tomu sám sotva dokázal uveriť. „Prvýkrát po štyridsiatich rokoch sa objavil nový predmet.“ Znova kývol hlavou. „Možno.“

Magda nevedela, ako zareagovať, a Will sa na Franka díval s vysoko zdvihnutým obočím. Ticho prerušovalo iba jemné bzučanie chladničky.

„Žartuješ,“ ozvala sa napokon Magda, hoci vedela, že to nie je vtip. Frank nikdy nežartoval, pokiaľ išlo o prácu Spoločenstva.

„Nie,“ potvrdil Frank a naklonil sa dopredu. „Musíme konať. To, že sme štyridsať rokov nemali žiadnu prácu, neznamená, že teraz môžeme zanedbať svoje povinnosti. Preto sme tu.“ Pozrel sa na Willa. „Preto sme celé roky znášali všetky tie nezmyselné stretnutia. Pretože sme vedeli, že raz, jedného dňa, budeme opäť potrební.“

Magda prikývla. Frankove slová ňou zvláštne pohlí.

Spoločenstvo nepoznateľných predmetov existovalo osemdesiat rokov s jediným cieľom: zhromažďovať, chrániť a držať v tajnosti magické predmety sveta. Štyridsať rokov sa neobjavil žiadny nový artefakt, magický svet mlčal a zbierka Spoločenstva pokojne spočívala v skrytom výklenku za policou na knihy.

„Zdá sa, že tento magický artefakt sa nachádza v Hongkongu,“ povedal Frank a sám pre seba pokýval hlavou. „A my musíme konať, skôr než sa dostane do nesprávnych rúk.“

HODINOVÁ SKRINKA

Je to šachová figúrka zo slonoviny,“ vysvetľoval Frank. „Veža.“ „Čo dokáže?“ spýtala sa Magda a dychtivo sa naklonila na stoličke dopredu v túžbe dozvedieť sa viac. Pozorovala, ako Frank zvrátil obočie – robil to vždy, keď sa mu nepozdávala niečia otázka.

Všetky nepoznatelné predmety niečo robili: išlo o obyčajné, každodenné predmety, ktoré umožňovali tým, čo ich vlastnili, vykonať nezvyčajné a mimoriadne veci. Takýchto predmetov sa počas existencie Spoločenstva objavilo niekoľko – niektoré sa našli vďaka cieľavedomému pátraniu, na iné sa natrafilo úplnou náhodou na tých najnepravdepodobnejších miestach alebo za tých najnečakanejších okolností. A teraz sa táto zbierka, archív Spoločenstva, nachádzala v skrýši suterénu pod Kníhkupectvom na Bell Street, bezpečne chránená pred svetom.

„Netuším,“ odpovedal Frank. „To, čo dokáže, nie je podstatné.“

Na muža, čo zodpovedá za starostlivosť o magické predmety, Franka prekvapivo nezaujímalo, čo dokážu – a to Magdu často privádzalo do zúfalstva. Ako môže niekto nechcieť vedieť o mágii? Magda si predstavovala, že keby vlastnila zbierku magických predmetov, strávil by všetok čas ich skúmaním a experimentovaním, nie tým, že by ich držala zamknuté mimo dohľadu.

„Ako o nej vôbec vieme?“ spýtal sa Will.

Frank sa uvoľnene oprel v kresle a Magda počula, ako si ťažko povzdychol, akoby ho staré telo bolelo. „Aj preto sme tu,“ priznal Frank. „Pretože niekto porušil tajomstvo Spoločenstva.“

„Čo prosím?“ vyhrkla Magda.

Spoločenstvo nepoznatelných predmetov bolo tajným združením, ktoré vytvoril Arthur Simpson, Frankov starý otec, spolu s tromi priateľmi v 40. rokoch 20. storočia. Odvtedy sa toto tajomstvo odovzdávalo iba v rámci štyroch rodín a o Spoločenstve mali naraz vedieť najviac štyria žijúci ľudia. Arthur Simpson dal magickým veciam názov „nepoznatelné predmety“, pretože ich nebolo možné pochopiť, a spolu s priateľmi vytvoril štyri pravidlá, ktoré mali riadiť činnosť Spoločenstva – pravidlá, ktoré Frank dodnes jeho členom pravidelne pripomínal:

Po prvé, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva musia byť chránené pred tými, ktorí by ich mohli chcieť zneužiť.

Po druhé, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva musia zostať utajené pred svetom.

Po tretie, nepoznatelné predmety v zbierke Spoločenstva sa nesmú používať, okrem prípadov, keď ich členovia Spoločenstva použijú na zabezpečenie iných nepoznatelných predmetov.

Po štvrté, rozhodnutia o nepoznatelných predmetoch, ktoré vlastní Spoločenstvo, musí prijímať Spoločenstvo ako celok.

Kým Magda vstrebávala nové informácie, Frank si zložil okuliare a vytiahol z vrečka vreckovku, aby si ich utrel. „Nebojte sa, nebol to ani jeden z vás,“ uistil ich.

„Tak kto potom?“ spýtala sa Magda.

Frank ukázal okuliarmi, ktoré práve čistil, na Willa. „Willow otec,“ odvetil. „Ellery Pinn.“

Magda sa s Willovým otcom – doktorom Ellerym Pinnom – stretla len párkrát, zakaždým len na chvíľu a ešte predtým, než vôbec niečo vedela o Spoločenstve. Pamätala si muža, ktorý sa veľmi

podobal Willovi: drobný, nízky, s blond vlasmi a s takou rezervovanou povahou, až pôsobil spoločensky neohrabane.

„Môj otec?“ spýtal sa Will. Z líc sa mu vytratila aj tá trocha farby, čo tam dovtedy mal, a Magde v tej chvíli pripomínal vzorného školáka, ktorého prichytil riaditeľ pri niečom, čo by nemal robiť.

„Tvoj otec často cestoval do Hongkongu, však?“ spýtal sa Frank. „Nebol tam pár rokov pridelený k nejakému výučbovému zdravotníckemu zariadeniu?“

Will sa nad otázkou chvíľu zamyslel a Magde sa zdalo, že sa príliš nehrnie odpovedať. „Áno, myslím, že áno.“

„Spriatelil sa tam s niekým?“ pokračoval Frank. „Spomínal niekoho?“

Will stisol pery a oči uprel na dosku stola. Keď znova prehovoril, znelo to takmer ako šepot. „Môj otec toho nikdy veľa nespomínal; aspoň nie mne.“

Po tejto odpovedi nastalo ticho a Magda sa začala nervózne ošivať, zrazu nesvoja z Willovej nezvyklej úprimnosti. Pozrela na Franka, no starý muž si ďalej utieral okuliare a mlčal.

„Čo sa deje, Frank?“ naliehala, snažiac sa dostať k jadru veci.

„Kontaktoval ma mladý muž,“ vysvetlil Frank, keď si nasadil okuliare naspäť na nos. „Pán James Wei z Hongkongu. Tvrdí, že je synom priateľa Elleryho Pinna a zdá sa, že vie o Elleriho úmrtí pred niekoľkými rokmi. Preto sa mi ozval. Nejakým spôsobom sa dozvedel o Spoločenstve a o tom, čo robíme, a myslí si, že našiel magický predmet.“

Frank neisto pokrčil plecami a nič viac už nepovedal. Pohľadom prechádzal medzi Magdou a Willom, akoby čakal, že niekto z nich prehovorí. Magda sa zvalila na operadlo stoličky, pričom v ruke stále držala hrnček. Postrehla, že Frankovi prekáža, že niekto pozná ich tajomstvá, a jeho nespokojnosť visela vo vzduchu a kazila atmosféru.

„No nie je to predsa Willova vina, však?“ ozvala sa napokon. „On tie tajomstvá neprezradil.“

„Doktor Dennis Wei,“ pokračoval Frank a pozrel na Willa. „To je meno otca toho muža. Hovorí ti to niečo?“

Will pomaly pokrútil hlavou. „O otcových priateľoch neviem nič.“

Frank nespokojne zahundral a oči neprestajne upieral na Willa. Magda čakala, čo sa bude diať; zamračene prechádzala pohľadom z jedného muža na druhého. Mala dojem, akoby sa rozprávali o niečom, o čom ona nemala ani potuchy, akoby ju vynechali z rozhovoru, hoci tam sedela hneď vedľa nich, a to ju hnevalo.

„Neviem, čo odo mňa chceš počuť, Frank,“ so sťažnosťou v hlase napokon prehovoril Will. „Ja som tomu mužovi nič nepovedal. Bol to môj otec. Vykop jeho kosti a mrač sa na neho, ak ti to pomôže cítiť sa lepšie.“

Frank si pretrel tvár a posunul si okuliare vyššie na nose. Potom vstal a prešiel k malej chladničke, zatiaľ čo Magda sledovala, ako sa Will zosunul v kresle. Frank si vzal sušienku a kým sa vracal ku stolu, začal ju chrúmať. Omrvinky mu padali na sveter a Magda si všimla, že v druhej ruke drží fľašu limonády. Frank vždy miloval sladké nápoje; Magda bola presvedčená, že práve to bol jeden z dôvodov, prečo ho ako dieťa rada navštevovala so svojou matkou – v jeho chladničke sa vždy našli fľaše šumivej limonády, višňového nápoja alebo Coca-Coly. „Tieto sušienky mimochodom nie sú vôbec lacné,“ povedal Willovi. „Kupujem ich v supermarkete Waitrose. Špeciálne pre členov Spoločenstva.“ S prasknutím a zasyčaním otvoril limonádu a poriadne si z fľaše odpil.

„Je dôveryhodný?“ spýtala sa Magda Franka, keď preglgol. „Ten James Wei?“

Frank prikývol. „Pokiaľ viem, tak áno. Pokúsil som sa preveriť si ho. Vravel, že Ellery a jeho otec boli pred rokmi priatelia. Dokonca mi poslal fotografiu, na ktorej sú spolu.“ Vytiahol z vrecka mobil a chvíľu sa s ním pohrával, potom ho podal Willovi. „Pozri.“

Will zažmurkal na displej. „Áno, to je môj otec.“

Frank otočil telefón k Magde a ona uvidela dvoch mužov v oblekoch, ako stoja vedľa seba a usmievajú sa do objektívu – Willov otec a vyšší, distingvovaný Číňan. Obaja pôsobili šťastne, ako starí priatelia, ktorí sa opäť stretli po dlhom čase.

Frank si hlasno odgrgol a Magda zacítila vo vzduchu vôňu citrónu. Všimla si, že Willov výraz na opačnej strane stola sa skrivil od odporu. „Zdá sa, že Ellery svojmu priateľovi o nás všetko povedal,“ pokračoval Frank. „Porušil druhé pravidlo Spoločenstva. Ellery ho požiadal, aby mu dal vedieť, ak niekedy narazí na nejaký nezvyčajný predmet. A potom doktor Dennis Wei pred smrťou všetko prezradil svojmu synovi. Nie je to šialený príbeh, pokojne sa to mohlo stať.“

„Prečo by to môj otec hovoril tomu mužovi?“ spýtal sa Will do pléna. Potom upriamil pozornosť na Franka. „Ty si ho zrejme poznal lepšie než ja. Nevieš?“

„Netuším,“ odpovedal Frank potichu a oči upieral na stenu pred sebou.

Will sa zamračil a nervózne si pritom poklepával prstami po perách.

„Nuž, už je to všetko minulosť,“ zamyslel sa Frank. „Nech už Ellery urobil čokoľvek, musíme sa teraz zaoberať týmto predmetom.“

„Čo navrhuješ?“ spýtala sa Magda.

„Nieкто z nás musí ísť do Hongkongu,“ vyhlásil Frank. „Možno nejde o nič, ale možno ide o niečo.“

Magda pozrela na Willa, ale ten jej pohľad neopätoval.

„Ak vôbec ide o artefakt,“ pokračoval Frank, „bolo by to prvýkrát za takmer polstoročie, čo by sme niečo pridali do archívu.“

Magda opäť pocítila vzrušenie pripomínajúce príliv, keď sa rozhovor odklonil od nepríjemných tém a nastal čas na činy. No keď sa pozrela na Franka, nevidela v ňom nadšenie – videla nepokoj, akoby ho celá táto záležitosť vyviedla z rovnováhy.

„Budeme ho musieť otvoriť,“ poznamenal Frank a otočil hlavu smerom k policiam na vzdialenej stene. „Prvýkrát po rokoch.“